

ἽΟ ἀδικῶν, ἄδικος ἔνθ' ἄν.: Γὰ νά 'χη κάνεις πρέπει νάι ἀδικητής Κέρκ. || Ἄσμ.

Ἀρνήθηκες, ἀδικητή, ποῦ νά σέ βρῇ τὸ κρῖμα καὶ νά σέ φάη θάλασσα, τῆς Μπαρμπαριᾶς τὸ κῦμα! Ῥήτ. Κωνπλ. Σμύρν.

ἽΩ ἔρωτα, περήφανε, ἀδικητὴ καὶ ψεύτη!

ἽΕρωτα ψεύτη, φοβερέ, ἀδικητὴ καὶ πλάνε! Ῥήτ.

ἽΟ Χάρως εἶν' ἀδικητής, εἶναι κρυφὸς κουρσάρος θάκ.

Μ' ἐφίλησες, ἀδικητή, | ποῦ νά σέ 'δῶ 'ς τὴ φυλακή! ἄτρ. — Ποίημ.

Βασιλεύει δ ἥλιος καὶ κοκκινίζει σάμπως ντροπιασμένος ἀδικητής

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

*ἀδικητός ἐπίθ. ἀδισητέ Τσακων.

ἽΕκ τοῦ ρ. ἀδικῶ.

ἽΟ ἀδικούμενος, ὁ ἡδικημένος.

ἀδίκητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίκετος Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀδίκητος.

ἽΟ μὴ ἀδικηθεῖς.

ἀδικηωρισμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἽΕκ τῆς φρ. ἄδικη ὥρα.

ἽΕκεῖνος τὸν ὅποιον καταρᾶται τις, ὅπως τοῦ ἔλθῃ κακὴ ὥρα: Τρεῖς ὥρες εἴ' δοῦ τὸ διαβάξω τὸ ἀδικηωρισμένο, μὰ δὲ δανίζει καθόλου (δανίζει=ἐννοεῖ). Πβ. κακοχρονισμένος.

ἀδικία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀδικία Πόντ. (Κερασ.) ἀδιτοία Μέγαρ. Τσακων. κ. ἄ. ἀδικιὰ Βιθυν. Ζάκ. Θράκ. (Κομοτ.) Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. ἀδ'κιά Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Μάδυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) αἰκιά Χίος

Τὸ ἀρχ. οὖσ. ἀδικία.

1) Τὸ πράττειν τὸ ἄδικον ἀπολύτως, ἀντίθ. δικαιοσύνη σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Εἶναι μεγάλη ἀδικία. ἽΟ Θεὸς δὲ θέλει τὴν ἀδικία σύνηθ. || Παροιμ. Ἀδικία 'ς σὸν οὐρανὸν κράζ' καὶ πάει (ἡ ἀδικία κράζει καὶ πηγαίνει εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅτι μέγα κακὸν ἡ ἀδικία γινόμενον ἀμέσως γνωστὸν εἰς τὸν Θεόν) Χαλδ. 2) Πρᾶξις παρὰ τὸ δίκαιον συνήθως πρὸς πλουτισμόν, ἀδίκημα κοιν.: Ἐπλούτησε ἀπὸ ἀδικίης κοιν. || Παροιμ.

Τῆς ἀδικιᾶς τὸ γέννημα σὲ ποντισμένο μύλο

(τὰ ἀδίκως ἀποκτηθέντα κέρδη θὰ ἐξαφανισθοῦν καθ' ἣν στιγμὴν ἐλπίζει ὁ ἄρπαξ καὶ πλεονέκτης ὅτι θὰ καρπωθῇ ταῦτα. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,324 κέξ.) πολλαχ.

Τῆς ἀδικίας τὸ φλωρεῖ ἔτσι τὸ θέλ' ὁ νόμος ποτὲ νά μὴν τὸ χαίρεται δεύτερος κληρονόμος

Ζάκ. 3) Βλάβη, κακὸν τι Κρήτ. κ. ἄ.: Ἀδικιὰ νά σοῦ 'ρθῇ! (ἀρά) 4) Ἀπόδοσις εἰς τινα ἀδίκου πράξεως, συκοφαντία Βιθυν. Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. κ. ἄ.) Μέγαρ. Πελοπν.: Ἀδικιὰ μου 'βγανε (μὲ ἐσυκοφάντησε) Βιθυν. Ἀδικιὰ μου τοῦ καημένου! Δὲν ἔχω εἶδῃσι ἀπὸ ὅσα μου λένε (συκοφαν-

τικῶς ἀπεδόθη μοι πρᾶξις) Πελοπν. Ἀδιτοία, ἐνή, ποῦ μ' εὔρησε! Μέγαρ. || Ἄσμ.

Βαρειὰ ἀδικιὰ μὲ ρίζανι πῶς φίλησα κουρίτσι

Κομοτ. Συνών. ἀβανιά. 5) Ἐπιρρηματ. ἀδίκως, ἀναξίως Παξ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Πῆε ἀδικιὰ (ἀδίκως ἐφονεύθη) Παξ. Τῶπισι ἀδ'κιά αὐτὴ ἡ γ'ναῖκα (ἀναξίως τοῦ ἐδόθη, δὲν τοῦ ἔπρεπε) Αἰτωλ.

Πβ. ἀδίκημα, ἄδικο.

ἀδικιάζω Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἽΕκ τοῦ ρ. ἀδικίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀδικῶ, κατὰ τὰ πολλὰ εἰς -ιάζω.

ἽΑδίκως καὶ ἀτόπως ἀποδίδω εἰς τινα γενόμενον κακόν: Τὸν ἀδίκιαζα χωρὶς νά μοῦ φταίῃ. Μὴ μ' ἀδικιάζης ἐμένα. Πβ. ἀδικεύω, ἀδικῶ.

ἀδικιάρης ἐπίθ. Κεφαλλ. Νάξ. Σῦρ. αἰτσάρης Χίος

ἽΕκ τοῦ οὖσ. ἀδικία.

ἽΟ πρὸς ἀδικήματα ρέπων, ἄδικος ἔνθ' ἄν.: Δὲν παίζω μαζί σου, γιατί εἶσαι ἀδικιάρης (διότι καταπατεῖς τοὺς νόμους τῆς παιδιᾶς) Κεφαλλ.

ἄδικο τό, ἄδικον λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἄδικο κοιν. καὶ Πόντ. ἄδ'κου βόρ. ἰδιώμ. ἄδεκο Ἀπουλ. αἰκο Κάρπ. Μεγίστ. Χίος

ἽΕκ τοῦ ἐπιθ. ἄδικος.

1) ἽΗ ἀδικία κοιν. Ἀπουλ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.): Εἶδε ὁ Θεὸς τὸ ἄδικο καὶ τὸ ἐτιμώρησε. ἽΕκαμε μεγάλο ἄδικο νά τοὺς πάρῃ τὸ χτήμα κοιν. || Παροιμ. φρ. Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται (ἐκκλησιαστικὸν ρητόν. ἽΗ ἀδικία δὲν εὐδοκιμεῖ, ὁ ἀδικήσας θὰ δώσῃ δίκην τῶν πράξεών του) πολλαχ. Τ' ἄδ'κου γινῶ θάνατον (εἰς τὸν ἀδικήσαντα ἐπικρέμαται ὀλεθρος. Πβ. Σέξτ. 208 β (Elter 1,15): «ἀδικία ψυχῆς θάνατος») Λέσβ. Ὅ Θεὸν τ' ἄδικον 'κὶ θέλ' (δὲν θέλει) Χαλδ. || Γνωμ. Οὐλα τ' ἄδ'κα ἔδῃον πληρώνουσι (εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν πληρώνονται) Λέσβ. 2) Τὸ νά ἀδικηθῇ τις καὶ νά πάθῃ διὰ συκοφαντίαν καὶ διαβολὴν κοιν.: Ὅ Θεὸς νά σέ φυλάῃ ἀπὸ τ' ἄδικο Πελοπν. Θε, καὶ βγάνε με ἀπ' ἄδικο! (φύλαττε με ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς συκοφαντίας). || Γ'ωμ. Περισσότερα τ' ἄδικα παρὰ τὰ δίκαια (σύνηθες εἶναι ν' ἀδικηθῇ τις καὶ πάθῃ διὰ διαβολὴν) ἽΗπ. 3) Βλάβη, κακὸν Ἀπουλ. Κρήτ. Κῶς Μεγίστ. κ. ἄ.: Βάλε σκουπὸ νά μὴν ἔχῃ ἄδεκο (πρόσεξε νά μὴ πάθῃ βλάβην, κακόν) Ἀπουλ. || Φρ. Ἀδικον νά σοῦ 'ρθῇ! (ἀρά) Κῶς Ἀδικο νά σοῦ λάχῃ! Κρήτ. Ἀικο νά σ' εὔρῃ! Μεγίστ. 4) Πᾶν ὅ,τι ἀντίκειται πρὸς τὸ δίκαιον, πρὸς τὸ ὀρθὸν ἢ πρὸς τὸ ἀληθές κοιν.: ἽΕχεις ἄδικο! ἽΕχεις ἄδικο νά λές - νά κάνῃς - νά πιστεῖῃς τέτοια πράματα. Ὅλος ὁ κόσμος τοῦ δίνει ἄδικο (πάντες πιστεύουν ὅτι τὸ ὑπ' αὐτοῦ πρᾶχθὲν ἢ λεχθὲν ἀντίκειται πρὸς τὸ δίκαιον, πρὸς τὸ ὀρθὸν ἢ πρὸς τὸ ἀληθές). Θά 'βρῇς ἄδικο (θὰ κριθῇ ὅτι εὐρίσκεσαι ἐν ἀδίκῳ) κοιν. Τοῦ ἔρριξα ἄδικο (ἔκρινα ὅτι εὐρίσκεται ἐν ἀδίκῳ) Κεφαλλ. Ὅσα κουσούρια ἔχει, δὲν τοῦ βγάλλω ἄδικο (δὲν τοῦ ἀποδίδω ἄδικον) Σίφν. Ἀντίθ. δίκαιο.

Πβ. ἀδίκημα, ἀδικία.

ἀδικοβάλλω πολλαχ. — ΝΠολίτ. Παραδ. 1,189 ΔΣολωμ. 60 ἀδικοβάνω Ζάκ. Κέρκ. Παξ. ἀδικοβάνον ἽΗπ. ἀδικοβάζω ΓΞενοπ. Θέατρ. 1,235.

ἽΕκ τοῦ ἐπιρρ. ἄδικα καὶ τοῦ ρ. βάλλω, παρ' ὃ καὶ βάνω, βάζω.

